

The New York Times-bestseller

MARY HIGGINS CLARK

DE ERFENIS

XANDER

THRILLER

Ook verschenen van Mary Higgins Clark
bij Xander Uitgevers

Tweelingzusje (2014)

Onder mijn huid (2014)

Tranen om mijn zusje (2014)

De moord op Assepoester (2014)

Te mooi om waar te zijn (2015)

Voor de ogen van een kind (2015)

De verdwenen bruid (2016)

MARY HIGGINS CLARK

De erfenis

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *As Time Goes By*
Oorspronkelijke uitgever: Simon & Schuster
Vertaling: Crispijn Sleeboom
Omslagontwerp: Studio Marlies Visser
Omslagbeeld: Getty Images
Zetwerk: ZetProducties, Haarlem

Copyright © 2016 Mary Higgins Clark / Nora Durkin Enterprises, Inc.

Copyright © 2016 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2016

ISBN 978 94 0160 626 4 | NUR 330

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor het pasgetrouwde echtpaar,
Dr. James en Courtney Clark Morrison,
het ga jullie goed

PROLOOG

De eerste kreet van het kind was zo doordringend dat de twee echtparen buiten de verloskamer van vroedvrouw Cora Banks tegelijkertijd naar adem snakten. De ogen van James en Jennifer Wright lichtten op van vreugde. Opluchting en berusting schemerden door op de gezichten van Rose en Martin Ryan, wier zeventienjarige dochter zojuist was bevallen.

De echtparen kenden elkaar alleen als de Smiths en de Joneses. Geen van hen had enig verlangen om de ware identiteit van de ander te kennen. Ruim een kwartier later zaten ze nog steeds nerveus te wachten tot ze het pasgeboren kindje mochten zien.

Het was een slaperig meisje van zes pond, met zwarte, krullende lokken die contrasteerden met haar bleke huidskleur. Toen ze knipperend haar ogen opendeed, waren ze groot en donkerbruin.

Jennifer Wright wilde haar overnemen, maar de vroedvrouw lachte. ‘We moeten geloof ik eerst nog wat zaken afhandelen,’ zei ze.

James Wright opende het koffertje dat hij bij zich droeg. ‘Zestigduizend dollar,’ zei hij. ‘Tel maar na.’

Er was hun verteld dat de moeder van de pasgeboren baby een zeventienjarige eindexamenkandidaat was die zwanger was geraakt op de nacht van het eindejaarsfeest, iets wat voor

iedereen verborgen werd gehouden. Haar ouders hadden hun vrienden en familie verteld dat ze nog te jong was om te gaan studeren en dat ze in de kledingwinkel van haar tante in Milwaukee zou gaan werken. De vader van het kind, een achttienjarige jongen, wist niets van de zwangerschap af. Hij was al naar de universiteit vertrokken.

‘Veertigduizend dollar zodat de jonge moeder kan studeren,’ zei Cora terwijl ze het geld telde en dat bedrag aan de ouders van het meisje gaf. Haar dikke armen hielden de baby nog steeds stevig vast. Ze vertelde niet dat zij de overgebleven twintigduizend dollar zou opstrijken in ruil voor haar diensten.

De grootouders van de pasgeborene accepteerden het geld in stilte. Jennifer Wright stak smachtend haar armen uit en fluisterde: ‘Ik ben zo gelukkig.’

Cora zei: ‘Ik zal de geboorte op uw naam zetten.’ Haar vreugdeloze glimlach deed niets voor haar doodgewone, ronde gezicht. Hoewel ze pas veertig was, leek ze door haar uiterlijk minstens tien jaar ouder.

Ze zei tegen de ouders van de jonge moeder: ‘Laat haar nog maar een paar uurtjes slapen en neem haar dan mee naar huis.’

In de verloskamer probeerde het zeventienjarige meisje de effecten van de verdoving, die ze in ruime mate toegediend had gekregen, van zich af te schudden. Het voelde alsof haar borsten gezwollen waren omdat de baby er die paar korte momenten na de geboorte op gelegen had. Ik wil haar terug, ik wil haar, waren de woorden die recht uit haar ziel leken te komen. Geef mijn baby niet weg, ik zal een manier vinden om voor haar te zorgen...

Twee uur later werd ze, opgekruld op de achterbank van de

gezinswagen, naar een dichtbijgelegen motel gebracht.

De volgende ochtend zat ze alleen in het vliegtuig terug naar Milwaukee.

1

‘En dan nu de welbekende reclames,’ fluisterde Delaney Wright tegen haar collega-nieuwslezer tijdens het WRL-nieuws van zes uur. ‘Allemaal even fascinerend.’

‘Ze betalen ons salaris,’ bracht Don Brown haar met een glimlach in herinnering.

‘Dat weet ik, gelukkig maar,’ zei Delaney vrolijk. Ze keek in de spiegel om haar uiterlijk te inspecteren.

Ze wist niet zeker of de donkerpaarse blouse die de styliste voor haar had uitgekozen te sterk afstak bij haar bleke huid, maar hij paste goed bij haar schouderlange zwarte haar. En Iris, haar favoriete visagiste, had goed werk afgeleverd door haar donkerbruine ogen en lange wimpers te accentueren.

De regisseur begon af te tellen. ‘Tien, negen... drie, twee...’

Op het moment dat hij ‘één’ zei, begon Delaney met voorlezen. ‘Morgenochtend zal in Hackensack, New Jersey, de selectie van de jury beginnen voor de rechtszaak tegen de drie-enveertigjarige Betsy Grant, een voormalige lerares op een middelbare school. Grant wordt beschuldigd van de moord op haar rijke echtgenoot dr. Edward Grant, die achtenvijftig jaar oud was toen hij overleed. Hij leed aan alzheimer. Terwijl zij vol blijft houden dat ze onschuldig is, pleit de officier van justitie dat ze niet langer wilde wachten tot hij stierf. Zij en haar zoon erven samen zijn landgoed, waarvan de waarde

geschat wordt op meer dan vijftien miljoen dollar.’

‘En dan nu over naar een vrolijker onderwerp,’ begon Don Brown. ‘Dit is het soort nieuws dat we maar al te graag zien.’ Op het scherm verscheen beeldmateriaal. Een negenendertig jaar oude man werd herenigd met zijn biologische moeder. ‘We probeerden elkaar al tien jaar te vinden,’ zei een lachende Matthew Trainor. ‘Het was bijna alsof ze me riep. Ik móést haar vinden.’

Hij had zijn arm om een zwaarlijvige vrouw van in de vijftig geslagen. Haar zachte, van nature golvende haar omlijstte haar vriendelijke gezicht. In haar bruine ogen schitterden onvergoten tranen. ‘Ik was negentien toen ik Charles kreeg.’ Ze aarzelde en keek omhoog naar haar zoon. ‘In mijn hoofd noemde ik hem altijd Charles. Op zijn verjaardag kocht ik speelgoed en gaf dat dan aan een goed doel voor kinderen.’ Met trillende stem zei ze: ‘Zijn adoptieouders hebben hem een goede naam gegeven. Matthew betekent “geschenk van God”’

Het fragment was bijna afgelopen. Matthew zei: ‘Al zo lang als ik me kan herinneren had ik deze behoefte. Ik moest weten wie mijn biologische ouders waren, vooral mijn moeder.’

Terwijl hij haar een dikke knuffel gaf, begon Doris Murray te huilen. ‘Het valt niet in woorden uit te drukken hoe erg ik mijn zoon heb gemist.’

‘Hartverwarmend, vind je ook niet, Delaney?’

Delaney kon niets anders doen dan knikken. Ze wist dat de brok in haar keel elk moment kon omslaan in een huilbui.

Don wachtte een paar tellen tevergeefs op haar antwoord, maar toen zei hij met een verbaasde uitdrukking op zijn gezicht: ‘Laten we eens kijken wat onze weerman Ben Stevens voor ons in petto heeft.’

Toen de uitzending afgelopen was, zei Delaney: ‘Het spijt me, Don. Dat verhaal raakte me zo dat ik niet wist of ik mijn emoties in bedwang kon houden. Ik was bang dat ik net zo hard zou gaan huilen als de moeder.’

‘Laten we eerst maar zien of ze over zes maanden nog met elkaar praten,’ zei Don droogjes. Hij duwde zijn stoel naar achteren. ‘Dat was het voor vanavond.’

Door de glazen wand konden ze in de studio naast die van hen Richard Kramer zien, de lezer van het binnenlandse nieuws dat op dat moment werd uitgezonden. Delaney wist dat Don die plek zou overnemen wanneer Kramer met pensioen ging. Ze stond op, verliet de studio en ging naar haar kantoor, waar ze haar paarse blouse verruilde voor een yoga-topje. Ze viel in voor de vaste nieuwslezeres, Stephanie Lewis, die ziek was geworden. Delaney was daar enorm blij mee, vooral omdat ze de rechtszaak van Betsy Grant mocht verslaan. Die belofde fascinerend te worden.

Ze pakte haar schoudertas en liep door enkele lange gangen naar buiten, Columbus Circle op, onderwijl reagerend op collega’s die ‘Tot morgen, Delaney!’ riepen.

Ook al hield ze van de zomer, Delaney wist dat ze klaar was voor de herfst. Na Labor Day raakte Manhattan altijd in de greep van een bepaald soort bedrijvigheid, dacht ze bij zichzelf, en ze beseftte dat ze zichzelf aan het afleiden was van wat haar echt dwarszat. Het verhaal over de adoptie had de muren neergehaald die ze had opgebouwd om dat onderwerp uit haar gedachten te weren.

Ze moest haar biologische moeder vinden. James en Jennifer Wright hadden haar geadopteerd toen ze pas een paar uur oud was geweest en hun naam stond op de geboorteakte. Er was een vroedvrouw bij haar geboorte geweest. De vrouw die

de adoptie had geregeld was overleden en van de naam van de vroedvrouw ontbrak elk spoor. De geboorte was geregistreerd in Philadelphia.

Ook al leek het een doodlopend spoor, ze wist dat ze er iets mee ging doen. Ze had van een gepensioneerde detective gehoord die gespecialiseerd was in het uitzoeken van zaken die onbegonnen werk leken, zoals de hare. Ze was zo diep in gedachten verzonken toen ze aan haar wandeling van anderhalve kilometer naar huis begon, dat ze bijna ongemerkt Fifth Avenue voorbijliep.

Bij 54th Street sloeg ze rechts af. Haar appartement zat in een van de oudere gebouwen, naast het gebouw waar Greta Garbo, de legendarische actrice uit de jaren dertig, ooit had gewoond. Garbo's beroemde uitspraak *'I "want" to be alone'* schoot vaak door Delaneys hoofd aan het einde van een bijzonder lange dag in de studio.

De altijd goedlachse portier Danny opende de deur voor haar. Haar appartement was met zijn drie kamers best ruim, maar dat was niets vergeleken met het grote, prachtige huis waarin ze was opgegroeid in Oyster Bay, Long Island. Ze liet haar tas vallen, pakte een flesje Perrier uit de koelkast en nestelde zich in haar fauteuil, met haar voeten op een poef.

Op de tafel aan de andere kant van de kamer stond een grote foto van haar familie, genomen toen ze drie jaar oud was. Ze zat op haar moeders schoot, naast haar vader. Haar drie broers stonden achter hen. In dit zogenaamde familieportret sprongen haar zwarte krullende haar en haar donkerbruine ogen er overduidelijk uit: de anderen hadden allemaal rood-blond haar en ogen die varieerden van lichtblauw tot goudbruin.

Het was een haarscherpe herinnering. De eerste keer dat ze

de foto had gezien, moest ze huilen. ‘Waarom zie ik er niet uit zoals jullie?’ had ze snikkend gevraagd. Toen hadden ze haar verteld dat ze geadopteerd was, zij het in andere bewoordingen. Haar ouders hadden haar, haar jonge leeftijd in aanmerking nemend, zo goed als ze konden uitgelegd dat ze enorm graag een klein meisje wilden en dat zij als baby al onderdeel was geworden van hun gezin.

Vorige maand hadden ze in Oyster Bay een grote familie-reünie gehouden ter ere van haar moeders vijfenzeventigste verjaardag. Jim was uit Cleveland gekomen, Larry uit San Francisco en Richard uit Chicago, samen met hun vrouwen en kinderen. Het was echt heel fijn geweest. Haar vader en moeder zouden naar Florida verhuizen en ze hadden de meubels weggegeven die ze niet meer nodig hadden. Delaney en haar broers mochten kiezen wat ze wilden. Zij had enkele kleine spullen meegenomen die in haar huis pasten.

Ze keek opnieuw naar de foto en stelde zich de moeder voor die ze nooit had gekend. Zie ik eruit zoals jij? vroeg ze zich af.

De telefoon ging. Delaney keerde haar ogen hemelwaarts, maar zag toen wie er belde. Het was Carl Ferro, de producent van het zesuurjournaal. Zijn stem klonk triomfantelijk. ‘Stephanie heeft de baan bij NOW News aangenomen. We zijn allemaal heel blij voor haar. Ze werd zo langzamerhand toch geweldig...’ – hij wachtte even – ‘... lastig. Ze had schijnbaar de indruk dat ze meer wist dan Kathleen.’

Kathleen Gerard was de uitvoerend producent bij de nieuwsafdeling. ‘Ze dient morgenochtend haar ontslag in. Jij bent onze nieuwe nieuwslezer, samen met Don Brown. Gefeliciteerd!’

Delaney riep: ‘Carl, ik ben uitzinnig! Ik weet niet wat ik moet zeggen...’ Toen voegde ze eraan toe: ‘Ik vind het alleen

jammer dat ik het Grant-proces niet meer mag doen.’

‘We willen nog steeds dat je dat doet. We zullen de nieuwslezers roteren zolang het proces nog loopt. Je bent een geweldige verslaggever en zo’n zaak past precies in jouw straatje.’

‘Mooier kan gewoon niet, Carl. Dank je wel,’ zei Delaney.

Maar toen ze haar telefoon neerlegde, werd ze overvallen door een onheilspellend gevoel. Haar oude oppas, Bridget O’Keefe, zei vroeger altijd: ‘Als het allemaal te mooi lijkt om waar te zijn, dan zijn er problemen op til.’

2

‘Willy, ik heb echt een nieuw project nodig,’ zei Alvirah. Ze zaten aan het ontbijt in hun appartement aan Central Park South. Ze waren net aan hun tweede kop koffie toe, precies het moment waarop Alvirah het liefst kletste. Het was ook het moment waarop Willy net bij het sportkatern in de *Post* was aangekomen, iets wat hij maar al te graag las.

Met een berustende zucht legde hij de krant weg en keek hij over de tafel naar zijn geliefde vrouw, met wie hij al drie-enveertig jaar getrouwd was. Met zijn witte manen, geplooid gezicht en intense blauwe ogen leek hij, vooral volgens wat oudere vrienden, op Tip O’Neill, de legendarische voorzitter van het Huis van Afgevaardigden.

‘Ik weet dat je rusteloos bent, schat,’ zei hij sussend.

‘Dat klopt,’ gaf Alvirah toe. Ze pakte een tweede plak cake. ‘Er is gewoon te weinig te doen de laatste tijd. Ik bedoel, ik heb genoten van onze cruise langs de Seine, eerlijk waar. En het was geweldig om te zien waar Van Gogh de laatste paar maanden van zijn leven heeft doorgebracht. Maar het is fijn om weer thuis te zijn.’

Ze keek uit het raam en bewonderde het uitzicht over Central Park. ‘Willy, hebben we niet geluk gehad met onze plek hier?’ zei ze. ‘Vergelijk het eens met ons huis in Astoria. Die keuken had niet eens een raam.’

Willy herinnerde het zich maar al te goed. Zes jaar geleden was hij nog loodgieter en Alvirah schoonmaakster. Op een avond hadden ze in hun oude huis gezeten en Alvirah had zulke vermoeide voeten gehad dat ze die aan het weken was in warm water en zuiveringszout. Toen werd het winnende nummer aangekondigd op de televisie. Hij had hun lot twee keer moeten bekijken voordat hij besepte dat ze veertig miljoen dollar hadden gewonnen.

Elk jaar kregen ze een gedeelte van het geld uitgekeerd en daarvan spaarden ze de helft. Ze hadden dit appartement aan Central Park South gekocht, maar hielden dat in Astoria aan voor het geval dat de overheid failliet ging en hen niet meer kon uitbetalen.

De redacteur van de *Daily Standard* had Alvirah toentertijd geïnterviewd. Ze had hem verteld dat ze altijd al een keer naar de Cypress Point Spa in Californië had willen gaan. Hij had haar gevraagd om daarover te schrijven en had haar een broche in de vorm van een zon gegeven met daarin een microfoon om gesprekken op te nemen. De redacteur had haar gezegd dat het haar zou helpen met het schrijven van het artikel, maar in plaats daarvan hielp het haar de identiteit van een moordenaar in het kuuroord te achterhalen. Sindsdien hadden Alvirah en haar microfoon al enkele misdaden opgelost.

‘En ik kijk ernaar uit om morgenavond Delaney te zien,’ zei Alvirah nu. ‘Wat een geluk dat ze de rechtszaak van Betsy Grant mag doen.’

‘Is dat niet die vrouw die haar echtgenoot heeft vermoord?’ vroeg Willy.

‘Nee, Willy. Dat is die vrouw die ervan beschuldigd wordt haar echtgenoot te hebben vermoord,’ corrigeerde Alvirah hem.

‘Nou, als ik kijk naar wat ik erover gelezen heb, is het volgens mij een uitgemaakte zaak,’ zei Willy.

‘Daar ben ik het mee eens,’ zei Alvirah onmiddellijk. ‘Maar zoals altijd ben ik liever onbevooroordeeld...’

Willy glimlachte. ‘Ik zou er maar op rekenen dat zij wel veroordeeld wordt.’

3

Twintig kilometer verderop, in haar villa met tien kamers in Alpine, New Jersey, was Betsy Grant peinzend uit het raam aan het staren terwijl ze haar tweede kop koffie zette. Onbewust merkte ze op dat de septembermaand zich al toonde in de gouden tinten van de bladeren aan de iepen.

Door de grote schuifpui voelde je je ‘een met de natuur’, zoals de overenthousiaste makelaar het had verwoord toen hij hen dit huis twaalf jaar geleden had laten zien.

Na weer een slapeloze nacht lag die herinnering vers in haar geheugen, net zoals de herinnering aan de warmte in Teds ogen toen hij naar haar had gekeken om haar reactie te peilen. Ze had al kunnen zien dat hij het wilde kopen. En wat was daar mis mee? vroeg ze zichzelf af. Ik was zo verliefd op hem dat elk huis dat hij wilde kopen goed genoeg voor me was. Ik haatte het feit dat de oude eigenaar het goedkoop van de hand wilde doen omdat hij bankroet was. Ik vond het geen fijn idee dat we profiteerden van het ongeluk van een ander. Maar dit is een prachtig huis, dacht ze.

Met een kop koffie in de hand ging ze naar boven. Na de dood van Ted was ze weer in de grote slaapkamer gaan slapen. Ze liep door de salon, waar ze zo veel fijne uurtjes hadden doorgebracht. In de herfst en de winter deden ze vaak het haardvuur aan en lazen ze samen of keken ze naar een

televisieprogramma dat ze allebei leuk vonden.

De alzheimer die bij Ted was vastgesteld toen hij pas eenenvijftig jaar oud was, was een onverwachte tragedie geweest. Uiteindelijk had ze het trappenhuis moeten afsluiten, zodat hij niet gevaarlijk ver over de balustrade zou gaan hangen, en had ze de bibliotheek op de begane grond veranderd in een slaapkamer voor hem. Aanvankelijk had ze in de zijkamer geslapen totdat ze die aan de inwonende verzorgster had gegeven en zelf haar intrek had genomen in het gastenverblijf naast de keuken op de begane grond.

Dat allemaal speelde door haar hoofd terwijl ze de mok op het kastje in de badkamer zette en de douche aandeed.

Haar advocaat, Robert Maynard, zou er over een uur zijn. Ik weet niet waarom hij de moeite neemt, dacht Betsy met een spootje wrevel. Ik weet precies wat hij me gaat vertellen. Ik weet wat ik allemaal kan verwachten. Terwijl ze haar badjas en nachtjapon van zich af liet glijden, dacht ze terug aan het afschuwelijke moment waarop Maynard haar had verteld dat ze van moord werd verdacht. De foto, de vingerafdrukken, de officiële aanklacht, het betalen van de waarborgsom – allemaal flarden van herinneringen die haar dagelijks achtervolgden, hoe hard ze ook haar best deed ze uit te bannen.

Ze nam een douche en deed haar lange lichtbruine haar in een knot. Ze deed mascara op en stiftte lichtjes haar lippen. Voor vandaag was flink wat kouder weer voorspeld. Uit haar kast koos ze een jagersgroene kasjmieren trui en een donkerbruine pantalon die paste bij haar ranke lichaam. Ze was vier maanden geleden gestopt met alleen maar zwart dragen, nadat een columnist had geschreven dat de vrouw die beschuldigd werd van de moord op Edward Grant rondpa-

radeerde in weduwekledij, maar ze droeg nog steeds alleen donkere kleuren, zelfs thuis.

Voordat ze uit de kamer liep keek ze even rond. Het was een gewoonte geworden. Het was 's nachts weleens voorgekomen dat Ted over het gesloten hekje onder aan de trap was geklauterd en naar boven was gekomen.

Het was makkelijk te zien geweest wanneer dat was gebeurd. De laatjes waren uit elke kast getrokken en omgekeerd. Alsof hij naar iets op zoek was, dacht Betsy nu. Het was altijd een peulenschil geweest voor haar en Carmen, haar vaste huishoudster, om alles op te ruimen. Het enige wat haar nog steeds pijn deed was dat hij zich op de een of andere manier de combinatie van de kluis had herinnerd en de prachtige met smaragden en diamanten bezette armband die hij haar op hun eerste afspraakje had gegeven eruit had gehaald. Ze hoopte nog steeds dat zij of Carmen hem zou vinden, maar ze vermoedde dat Ted hem in de vuilverwerker had gegooid.

Ze had de neiging om het bed op te maken, maar ze wist dat Carmen ieder moment kon komen. 'Laat mij dat toch doen, mevrouw Betsy, daar ben ik voor,' zou ze dan zeggen. Maar Betsy was te lang blootgesteld geweest aan het eeuwige poetsen, schrobben en stofzuigen van haar moeder, waardoor het voor haar onmogelijk was om een bord in de gootsteen achter te laten of een jas op een stoel te laten hangen.

Met een onbewuste zucht liep Betsy naar beneden, net toen Carmen zichzelf binnenliet. Een halfuur later liet de deurbel weten dat Robert Maynard, meester in de rechten, op haar stoep stond.

4

Alan Grant, zoon van wijlen Edward ‘Ted’ Grant, staarde naar zijn ex-vrouw Carly en probeerde de smeulende woede die hij voelde niet te tonen. Hun vier jaar oude zoon en twee jaar oude dochter hadden de vijandigheid op de een of andere manier aangevoeld en waren naar hun slaapkamers gevlucht.

Carly wees ze na. ‘Wil je me alsjeblieft vertellen hoe ik hun een dak boven het hoofd moet geven als ik er hier uit gegooid word?’ vroeg ze nijdig.

Ze was een danseres geweest aan wier carrière op Broadway abrupt een einde was gekomen toen ze ernstig gewond was geraakt bij een auto-ongeluk. Op haar adembenemend mooie gezicht waren de sporen te zien van de door het ongeluk veroorzaakte rugpijn die dankzij de financiële zorgen onderdeel was geworden van haar dagelijkse bestaan.

Haar voormalige echtgenoot had geen antwoord voor haar. Op luide toon beet hij haar zijn antwoord toe. ‘Luister, je weet dat zodra deze rechtszaak voorbij is, het geld uit mijn vaders erfenis beschikbaar zal zijn en ik mijn deel zal krijgen. Er valt niet aan te twijfelen dat Betsy de gevangenis ingaat, wat betekent dat ook de helft van haar erfenis naar mij zal gaan. Je hebt rijke vrienden. Vraag hun om een lening. Betaal ze rente.’

Hij haalde een portemonnee uit zijn zak en wierp een creditcard op tafel. ‘Deze is afbetaald, dankzij die klus waarbij ik

huizen moest fotograferen in Atlanta. Koop hier eten mee en ik zorg ervoor dat ik op de dertigste de huur heb.’

Zonder de moeite te nemen om afscheid van zijn kinderen te nemen, beende hij het vierkamerappartement op West 89th Street in Manhattan uit. Hij verliet het gebouw en begon met snelle passen naar het centrum te lopen.

Op zijn vijfendertigste was de gelijkenis tussen Alan en zijn vader treffend, iets wat de media vaak genoeg opmerkten. Hij was met zijn een meter tachtig, zijn roodbruine haar en zijn goudbruine ogen op en top de bevoorrechte, hoogopgeleide rijkeluiszoon die was geboren met een zilveren lepel in de mond.

Het was allemaal de schuld van Betsy, dacht hij. Zij en Alan hadden een hechte band gehad. Toch was zij degene die zijn vader had overgehaald om niet elke keer geld voor te schieten wanneer hij in de problemen zat, maar om hem in plaats daarvan een redelijke toelage te geven. ‘Alan is een briljant fotograaf,’ had ze gezegd. ‘Als hij niet de grootste playboy van het westen zou uithangen en een geordender leven zou leiden, dan zou hij genoeg geld verdienen.’

Zijn vader had sindsdien zijn rekeningen niet meer betaald en hem alleen nog maar elke kerst een cheque van honderduizend dollar gegeven. Dat was niet genoeg om hem, een ex-vrouw met twee kinderen en een tienjarige zoon bij een voormalige vriendin te bedruipen.

Tijdens het lopen bekoelde Alans woede. Het was een kwestie van tijd, hield hij zichzelf voor. Het was onmogelijk dat een jury Betsy zou vrijspreken. Betsy’s zaak was er hachelijker op geworden toen bekend werd dat ze twee jaar voordat zijn vader stierf wat aan het rommelen was geweest met een andere man, dr. Peter Benson, het hoofd van de faculteit der

Geesteswetenschappen aan de Franklin University in Philadelphia. Hoewel hij afgemat was, besloot Alan dat het allemaal goed zou komen. Hij zou het geld krijgen en Betsy zou geen cent erven. Hij moest gewoon geduld hebben.

Hij had die klus waarbij hij de voorjaarscollectie van een nieuw kledingmerk van een of andere suffe beroemdheid moest fotograferen niet willen aannemen. Maar het was nodig geweest.

Terwijl hij Central Park West naar Columbus Circle overstak, moest Alan lachen. Hij dacht tevreden terug aan de avond waarop zijn vader Betsy was aangevlogen, toen ze allemaal samen waren gekomen in een zinloze poging om de verjaardag van de demente man te vieren. Iedereen had haar gekwelde kreet 'Ik kan het niet meer aan' gehoord. En die nacht was zijn vader vermoord toen verder alleen Betsy in het huis was.

Als ze schuldig wordt bevonden, erft ze niets, dacht hij, dus elke stuiver van papa zal van mij zijn.

Hij probeerde de onwelkome gedachte uit te bannen dat de schedel van zijn vader was verbrijzeld door een zware klap op zijn achterhoofd.